

Valdemar Thomsen: Det er vel nok en Skæbnens Ironi, at det er en Folketingsmand ude fra „Vestkysten“s Læsekrede, der nu skal frem for at forsvare Høgsbro Holm og Storeksportørerne. Det var „Vestkysten“, der i sin Tid sagde: Som en lille Far sidder Høgsbro Holm og bestemmer Farten; han skal nok bestemme, hvem der maa handle med danske Landmænds Kreaturer, og han ved ogsaa bestemt, hvem han vil have til at handle med dem. Det var „Vestkysten“, der, efter at Høgsbro Holm havde sendt sine Artikler til Venstrepressen med den Besked, om de vilde være saa venlige at optage dem som redaktionelt Stof, for det virkede bedst paa den Maade, sagde: Det pynter ikke paa journalistisk Æresfølelse at lade sig anvende og misbruge til den Slags Haandlangertjeneste.

Nu vil det unægtelig være interessant at se Bladet „Vestkysten“ i Morgen. Redaktør Ree plejer at have sine Meningers Mod, og det vil være naturligt, om han i Morgen siger til det ærede Medlem Hr. Simonsen: Det pynter ikke paa en Rigsdagsmand, der skal varetage Kvægproducenternes Interesser, at lade sig anvende og misbruge til en saadan Haandlangertjeneste.

Ogsaa her i Dag søger man — naturligvis for at Pressen i Morgen kan slaa det stort op, ogsaa den kommunistiske Presse — at fremstille os, specielt fremstille mig som en Kværlulant. (Hør!). Hvordan, maa jeg spørge det ærede Medlem, som nu var saa venlig at afbryde og sige Hør, hvordan, maa jeg spørge, skulde jeg stille mig, naar Mænd og Organisationer, hvis Interesser jeg er valgt til at varetage, fremkom med velbegrundede Angreb, som kunde dokumenteres? Vilde det ærede Medlem maaske have, at jeg til de paagældende skulde sige: Ja, I maa undskyldte, men selv om I tusinde Gange har Ret, vil I aldrig faa den, simpelt hen af den Grund, at de Interesser, som her berøres, er imod dem, som Magthaverne har. Det vil ikke lykkes, kunde jeg selvfølgelig sige til dem, fordi de Herrer har alt til deres Raadighed i Retning af at gøre sort til hvidt i denne Sag; de har Pressen, de har Pengene, de har politisk Indflydelse, og derfor blev vel ogsaa Byretsdommen, som den blev, i Virkeligheden ingen Dom, men en Diskussion: paa den ene Side og paa den anden Side, dikteret af politiske Hensyn og hver-

ken Fugl eller Fisk. Ja, jeg kunde naturligvis have sagt til de paagældende: Saadan vil Resultatet sandsynligvis blive. Og jeg vil nok spørge ikke alene det ærede Medlem, der afbrød, men Tingets Medlemmer i Almindelighed, om det er den Maade vi skal gaa frem paa, naar der kommer velbegrundede Klager ude fra Befolkningen.

At Beviserne var i Orden, er der forhaabentlig ingen, der vil bestride. Lad mig minde om de Kendsgerninger, der foreligger, den Maade, som Landbrugsministeren tog paa Klagen, hvor han over for mig giver Udtryk for Ønsket om at faa en skriftlig Klage over Forholdet. Saa snart han har det, sagde Ministeren ved den Lejlighed, og det viser sig, der er noget som helst, skal det blive paataalt saa effektivt, som det ærede Medlem kan ønske sig. Vi har set, at der blev ingen Undersøgelse, og vi ved ogsaa, hvad Aarsagen er. Aarsagen er den Stilling, som Ministeren straks tog, idet han sagde god for alt, hvad der kom fra Eksportudvalget. Deri ligger Ansvar for, at det bliver en dyr Sag, deri ligger Ansvar for, at det baade for Regering og Rigsdag bliver en beskæmmende Sag. Er heller ikke Bording, sagde „Berlingske Tidende“ i sin Tid, da Dommen var faldet, er heller ikke Bording interesseret i en Appel, lader han ganske roligt den Byretsdom sidde paa sig, der paa hans Ministerrenommé er som 5 Fingre efter en Lussing? Ja, det er de Spørgsmaal, der rejser sig, efter at en saadan Dom er afsagt, og det var højst betimeligt, de blev fremsat.

Jeg kunde minde om Politivadokatens Opstilling i sin Tid, hvor han praktisk talt trævler denne Redegørelse fra hinanden i Stumper og Stykker, viser, det er en Usandhed. Vi ved, hvordan de Herrer, der har afgivet Erklæring, blev afhørt uden Vidnepligt og altsaa som sigtede. Vi ved, hvordan der i sin Tid blev afsagt en Kendelse om Ransagning vedrørende Eksportørernes Forhold. Den blev aldrig gennemført. Naturligvis kunde man — det kunde man allerede paa Grundlag af Ouverturen her i Folketinget, efter anden Behandling af Kødloven i 1934 — være forberedt paa, at der vilde ske lidt af hvert, men at man i et demokratisk Land med et saakaldt Folkestyre kunde lægge en saa utrolig Frækhed for Dagen, som Tilfældet blev, trodsende Retsbevidst-